

Gražiausia karvutė

LEENA
PARKKINEN

Gražiausia
karvutė

UDK 821.511.111-93
Pa266

Versta iš:
Leena Parkkinen
MISS MILKY RAY
Kustannusosakeyhtiö Teos,
Helsinki, 2011

Knygos vertimą remia FILI –
Finnish Literature Exchange

© Tekstas, Leena Parkkinen, 2011
© Iliustracijos, *Boje Verlag, Bastei Lübbe AG*, 2013
Iliustracijų autorė Katja Wehner
Pirmą kartą suomių kalba 2011 metais išleista
pavadinimu *Miss Milky Ray*.
Išleista susitarus su *Stilton Literary Agency*, Suomija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viltarė Urbaitė, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2015

ISBN 978-609-441-312-4

Leena Parkkinen

Gražiausia
karvutė

Iliustravo Katja Wehner

Iš suomių kalbos vertė Viltarė Urbaitė

Vilnius
2015

Melisa priešais vonios veidrodį valėsi dantis. Tai reikėjo daryti labai atsargiai, kad nesutrūkinėtų liežuvio žaizdos siūlės. Mat prieš mėnesį Melisa pateko į avariją, kurioje – BUMT – kaktomuša susidūrė du automobiliai. Jie suskilo perpus kaip kokie melionai, ir Melisa taip išsigando, kad persikando liežuvį. Iš jo plūste paplūdo kraujas. Tarsi Melisa būtų buvusi pazardinta į kečupą. Šiaip ji liko sveikut sveikutėlė. Tokia sveika, kokia tik gali būti sveikos nuovokos aštuonmetė. Skersai liežuvio jai driekėsi siūlės, visai kaip daigstytoje antklodėje. Kartais ji ir įsivaizdavo esanti it skiautinių antklodė. Iš atskirų odos ir organų dalių surinkta mašina, klusniai, kaip ir priklauso, vykdanči užduotis (pavyzdžiui, valanti dantis), o visai ne mergaitė, vardu Melisa.

Iki miego buvo likę vos trys kvėptelėjimai. Juos reikėjo praleisti atsakingai, nes mama laiką matavo sekundžių tikslumu. Galima pamanyti, kad suaugusieji, kurių niekas nevaro į lovą ir neliepia valytis dantų, MOKA pasidžiaugti svarbiais dalykais, bet taip nėra. (Melisa dažnokai mintyse šnekėdavo didžiosiomis raidėmis. Ypač žinodama, kaip jų nekenčia mama.)

Staiga Melisai pasirodė, kad vonioje kažkas tekstelėjo. Ištempusi ausis ji suakmenėjo. Nutekamuoju vamzdžiu taip šniokštė vanduo, tarsi ten būtų plaukęs milžiniškas povandeninis laivas. „Pasiruošt gynybai“, – mintyse sukomandavo sau Melisa.

Ji atsargiai prisėlino prie vonios užuolaidos ir iškėlė aukštyn dantų šepetėlį. Mat ir paskutinis kvailys žino, jog pabaisos, kad ir kokios būtų baisios, iš tiesų yra bailės, todėl užpulti jas yra pati geriausia gynyba. Melisa staigiai čiupo užuolaidos kraštą ir atitraukė. Vonioje sėdėjo karvė. Iš šnervių leisdama muilo burbulus, klozeto šepėčiu ji trynėsi nugarą.

– Gal malonėtum užtraukti užuolaidą, – paprašė karvė. – Mano oda labai jautri skersvėjui.

Melisa žioptelėjo, ir visi išmintingi ir gudrūs sakiniai kažkur išgaravo. Ji vėl užtraukė užuolaidą, klestelėjo ant klozeto dangčio ir susikėlė ant jo kojas. Suskaičiavo iki dešimties ir vėl atitraukė užuolaidą. Karvė drybsojo vonioje. Šįkart ji nė nepasivargino pažvelgti į Melisą, tik nepataikydama į natą traukė dainą „Turėjo bobutė žilą oželį“.

– Melisa, gal tau pilvą skauda, kad taip baubi? – šūkte-
lėjo iš apačios mama.

Mamos balsas nuskambėjo jos mėgstamo serialo pradžios melodijos fone. Tai reiškė, kad visą pusvalandį mama jai netrukdyt. Per tą laiką Melisa sutvarkys šią reikalą. Suaugusiųjų geriau į tai nepainioti. Jie iškart siunčia tave pasikalbėti su juokingus kostiumus vilkinčiais suaugusiaisiais ir primygtinai siūlo išgerti vitaminų.

– Viškaš gerai, – šūktelėjo mergaitė.

Ji truputį švebeldžiavo, nes kalbant skaudėjo liežuvį.

– Kas ten buvo? – paklausė karvė.

– Mama.

– Atrodo, mamos ne kažin ką nuraukia apie muziką, – nusprendė karvė. – Bet ko iš tų žmonių norėti. Kai jų nosys tokios...

– Nošys? Khokioš? – susidomėjo Melisa.

Jai dingtelėjo, kad šis pokalbis galėtų būti malonesnis.

– Fe, – pasibjaurėjo karvė. – Žmonių nosys. Negaliu jų pakęsti.

– Khodėl? – pasiteiravo Melisa ir užsidengė savo nosį delnu.

– Jos panašios į kirmgraužas, – paaiškino karvė. – Mažas gumbelis ir dvi skylutės jame. Taip ir lauk, kad iš jų ims varvėti glitėsiai. Kita vertus, – toliau kalbėjo ji, – turbūt negalima tikėtis, kad visų snukiai būtų dailūs.

Melisa pamanė, kad karvė, trinanti šepėčiu snukį, yra mažumėlę pasipūtusi.

– Ar žinai, kad thai thualetu šepethys? Juo šveičiami kložethai.

– Ir ką? – paklausė karvė. – Argi tie klozetai nešvarūs?

– Ai, thiek to, – purkštelėjo Melisa. Tiesą pasakius, karvė pamažu ėmė ją erzinti. – Šakyk, gal thu khokia norš pabaiša?

– Pabaisa? – suprunkštė karvė ir iškėlė snukį. – Aš esu pirmos klasės airšyrė. Šeši šimtai kilogramų be ragų.

– Athrodai khur kaž lieknešnė, – pasakė Melisa.

Ji pamanė, kad „airšyrė“ – tai kažkoks pabaisų kalbos žodis.

– Tikrai nesu, – užsiplieskė karvė. – Mūsų giminėje niekas nėra svėręs mažiau nei penkis šimtus dvidešimt kilogramų. Netgi mažoji pusseserė Donatelė, kuri iš tėvo pusės yra herefordų veislės. Bet mūsų šeimoje apie tai nekalbama. Turi susitaikyti su savo kilme, net jei dalis tavo giminių būtų tiesiog galvijai, – karvė taip nusikvatojo iš savo sąmojo, kad net prisitaškė į akis muilo ir turėjo jį išsiskalauti.

– Bet ką tu veikhi MANO vonioš khambary? – pasiteiravo Melisa.

– Prausiuosi, – atsakė karvė. – Mažoji telyčaitė, neatrodai labai sumani. Be to, ar gražu taip išsižiojus žiopsoti į kitą? Tiesa, jūs, žmonių veršiukai, nesate gerai išauklėti. Ko tikėtis iš tų, kurie kas rytą neėda smulkinto šieno su kalcio milteliais. Nieko keista, kad jūsų galvos tokios mažos.

Karvė išsirabždino iš vonios ir apsivyturiavo ragus raudonai dryžuotu rankšluosčiu.

Parkkinen, Leena

Pa266 Gražiausia karvutė: [apysaka] / Parkkinen, Leena; iš suomių kalbos vertė Viltarė Urbaitė; iliustravo Katja Wehner. – Vilnius: Niekio rimto, 2015. – 64 p.: iliustr.

Leena Parkkinen (g. 1979) – suomių rašytoja, užaugusi istorijų pasakotojų namuose, tad puikiai valdanti plunksną. Lietuviams jau pažįstamas jos pirmasis romanas suaugusiems „Po tavęs, Maksai“, o jūsų rankose – Katjos Wehner iliustruota Lenos knygutė vaikams. Tai istorija apie liesoką karvutę Liesę ir švepluojančią mergaitę Melisą, kurios nepritampa kitų kompanijose, tačiau radusios viena kitą įrodo pasauliui, kad nereikia bijoti būti kitokiam.

Redaktorė **Danutė Ulčinskaitė**
Korektorė **Vitalija Vanagaitė**
Maketavo „**Niekio rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 2000 egz.

Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Liesapienė Tetrapakė – kilminga pirmos klasės airšyrė, šeši šimtai kilogramų be ragų – ar bent ji pati taip teigia. Net jei ji ir sveria mažiau, vieną dieną rasti tokią karvę besiprausiančią tavo vonioje – dalykas rimtas ir nekasdienis.

O kai paaiškėja, kad šios karvutės didžiausia svajonė – laimėti karvių grožio konkursą... Tik kaip įveikti savo didžiausią konkurentę Didulę, kuri prizą laimi jau trečius metus iš eilės?

www.niekorimto.lt

Akcijos ir specialūs pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-312-4

9 786094 413124